

[Iver Poulsen.]

udvalgene og derfor ikke kan deltage virkeligt grundigt i det politiske arbejde. Så kommer førsteklasesvælgerne; det er dem, der er tilsluttet de store partier, som har sikret sig et stemmetal på over 125 000, og som er udvalgsberettigede, som besætter pladserne i udvalgene, dér, hvor politikken drives. Det er ikke en demokratisk inddeling af vælgerne, der her er foretaget.

De forhold, jeg her har nævnt, er en absolut fare for folkestyret, og jeg beklager, at det kun er det ene forhold, lovjageriet, den højtærede statsminister har villet være behjælpelig med at fjerne.

Under finanslovdebatten spurgte mit partis ordfører den højtærede finansminister, hvordan statens overskud skulle anvendes, og den højtærede minister svarede, at han syntes, det var et underligt spørgsmål, for det ville sandsynligvis blive brugt til afbetaling på statens gæld. Nu har vi set, at en væsentlig del, nemlig kasseoverskuddet, er blevet brugt til en skattelettelse til en del af befolkningen. Man har gjort yderligere ca. 150 000 skatteydere fuldkommen skattefri ved at hæve bundgrænsen, og man har hævet grænsen for proportionalbeskatningen fra 12 000 kr. til 18 000 kr.

Vi ønsker ikke bundgrænsen hævet, men det er ikke ensbetydende med, at vi ønsker de mindre indtægter pålagt en skat, som virkelig bliver en byrde for dem. Lad det nøjes med at være en symbolsk skat, det, at man yder noget til fællesskabet, styrker fællesfølelsen og styrker interessen for det, der foregår i den lovgivende forsamling. Jeg ved i hvert fald, at der er mange agtværdige medborgere, som ikke har gjort andet, end at de ikke har formået at tilvejebringe en indtægt så stor, at den har virkelig interesse for finansministeren. De føler det som en tilsidesættelse, som om de får fattigstemplet sat i panden, som om samfundet siger til dem: jeres lille beskedne bidrag til det fælles samfund har vi ikke brug for.

Derfor ønsker vi ikke bundgrænsen hævet, og vi kan ikke deltage i glæden over, at grænsen for proportionalbeskatningen hæves fra 12 000 kr. til 18 000 kr. Der var almindelig glæde her i tinget over, at så mange nu var kommet ind under denne beskatning med 24 pct., men den glæde kan vi ikke dele; for det, man gør, er, at man giver

godt nok helt op til 95 pct. af den danske befolkning en skattelettelse, som koster staten et indtægtstab på mellem 300 og 400 mill. kr., men så gennemfører man derefter en progressiv beskatning så voldsom, at mange mennesker tænker over, om det nu kan betale sig at gøre en ekstra indsats; man beskatter indkomster op til 18 000 kr. med 24 pct., men indtægter mellem 18 000 kr. og 20 000 kr. beskattes med mere end den dobbelte procent, nemlig 55, og sådan fortsætter det opad efter en voldsomt stigende skala, indtil man beskatter en mands indtægt med 105 pct. Det, man gør her, er faktisk, at man gennemfører en særbeskatning på evne, initiativ, arbejdsmomhed og flid, og det er ikke nogen klog særbeskatning for et samfund, for da beskatter man den elite, som er nødvendig for et samfund, som vil fremad og er i trivsel. Det kan vi lige så godt se i øjenene. Målet skal ikke være et samfund af middelmådigheder, men der skal være en elite, som i kraft af evner, uddannelse, vilje, energi, initiativ o. s. v. kan være ledende på såvel det materielle som det kulturelle område. Samtidig generer man den private opsparing. For det er en kendsgerning, det er statistisk bevist, at den private opsparing stiger med indkomsten, og at det er de lidt større og store indtægter, som virkelig præsterer den private opsparing, der betyder noget her i landet.

Med hensyn til vor opfattelse af den sociale lovgivning berørte vor ordfører under finanslovdebatten spørgsmålet om forsikringssystemet i forbindelse med vort ønske om, at folkepensionen blev tilrettelagt på basis af forsikringssystemet og ikke som nu på forsørgelses- og understøttelsesprincipet. Det har givet flere anledning til at påstå, at vi ikke har social forståelse, men det er ikke rigtigt. Vi har social forståelse i den forstand, at vi mener, at de mennesker, som virkelig har hjælp behov, også skal have en hjælp, og det skal ikke være en lille almisse, men det skal være en anstændig hjælp.

Vi mener ikke, at f. eks. millionærer og storkapitalister skal have en offentlig aldersunderstøttelse; det er at drive det for vidt. Derfor er det vor opfattelse, at linjen i vor socialpolitik er forkert; den tager ikke hensyn til den ændring, der er sket inden for samfundet i de sidste 70 år med ind-